

Tenhle chlápek má do pohádkové
postavy hodně daleko...

A detailed watercolor illustration of a strawberry plant. Several large, ripe red strawberries with yellow seeds are shown, along with green leaves and small white flowers with yellow centers. The background is a light, textured grey.

Nelítostný princ

SOPHIE LARK

Nelítostný princ

BRUTAL PRINCE

Copyright © 2020 by Sophie Lark

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2023

Cover © Emily Wittig, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3736-9 (pdf)

SOPHIE LARK

Nelítostný princ

přeložila Jana Mílová

Obsah

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

OFICIÁLNÍ SOUNDTRACK K *NELÍTOSTNÉMU PRINCI*

1. *Hate Me* – Nico Collins
2. *You Don't Own Me* – SAYGRACE
3. *Boyfriend* – Selena Gomez
4. *Midnight Sky* – Miley Cyrus
5. *Somethin' Bad* – Miranda Lambert
6. *Sweet But Psycho* – Ava Max
7. *Love The Way You Lie* – Rihanna
8. *Ballroom Blitz* – The Struts
9. *Poison & Wine* – The Civil Wars
10. *Falling Slowly* – Glen Hansard
11. *Make You Feel My Love* – Adele
12. *Gnossienne: No. 1* – Erik Statie

Aida Ballouá

Nad jezerem se rozprskávají ohňostroje a zůstávají viset v jasném nočním vzduchu, načež se snášejí dolů v třpytivých mračnecích a usazují se na hladině.

Otec sebou při prvním výbuchu trhne. Nemá rád hlasité a nečekané zvuky. Právě proto mu občas lezu na nervy – umím totiž být jak hlasitá, tak nepředvídatelná – i když se snažím chovat slušně.

Všimnu si jeho zamračeného výrazu, osvětleného modrým a zlatavým světlem. Jo, přesně ten stejný má v obličejích, když se na mě podívá.

„Chceš jíst vevnitř?“ zeptá se ho Dante.

Jelikož je teplá noc, všichni sedíme venku na terase. Chicago není Sicílie – musíte využít příležitosti jíst venku, kdykoli se vám poštěstí. Kdyby pod námi nebyl slyšet hluk aut, možná byste si mysleli, že sedíme uprostřed italské vinice.

Stůl je prostřený nádobím v rustikálním stylu, které jsme si před třemi generacemi přivezli ze staré domoviny. Pergolu nad našimi hlavami pokryl hustý porost psího vína, které tam papá vysadil kvůli stínu. Z psího vína opravdové nevyrobíte, ale hodí se alespoň na džemy.

Otec zakroucí hlavou. „Tady mi to vyhovuje,“ řekne stroze.

Dante zabručí a opět se začne ládovat kuřetem. Je tak obrovský, že vidlička se v jeho ruce zdá komicky malá. Vždycky se cpe, jako by umíral hladu, a hrbí se nad talířem.

Dante je nejstarší, takže sedí po otcově pravici. Neronovo místo je po levici a vedle něj se usadil Sebastian. Já jsem na druhém konci stolu, kde by seděla matka, kdyby ještě byla naživu.

„Je nějaký svátek?“ zeptá se Sebastian, když na oblohu vystřelí další salva rachejtlí.

„Ne, žádný svátek. To jen Nessa Griffinová slaví narozeniny,“ prozradím mu.

Palácové sídlo rodiny Griffinových stojí na okraji jezera v srdci Gold Coast. Pouští ohňostroj, aby si každý ve městě stoprocentně všiml, že jejich malá princezna pořádá večírek – už takhle ho propagovali, jako by šlo o olympijské hry a Oscary dohromady.

Sebastian o tom neví, jelikož přehlíží všechno, co není basketball. Je z mých bratrů nejmladší a nejvyšší. Dostal stipendium na Chicagské státní univerzitě a je tak dobrý, že když ho jedu navštívit na kampus, holky na něj zírají a chichotají se, kamkoli jde. Někdy seberou kuráž a poprosí ho, aby jim podepsal trička.

„Jak to, že nás nikdo nepozval?“ zeptá se sarkasticky Nero.

Nepozvali nás, protože Griffinovy k smrti nenávidíme, stejně jako oni nás.

Seznam hostů je určitě pečlivě připravený a nacpaný k prasknutí prominenty, politiky a kýmkoli jiným, koho vybrali proto, že se jim hodí nebo je zazobaný. Pochybuju, že Nessa někoho z nich zná.

Ne že bych pro ni ronila slzy. Slyšela jsem, že její táta najal Demi Lovato, aby jí zazpívala. Není to sice Halsey, ale pořád si nemá na co stěžovat.

„Jak to vypadá s Oak Street Tower?“ zeptá se papá Danteho, zatímco pomalu a pečlivě porcuje kuře s parmazánem.

Už moc dobře ví, jak to s Oak Street Tower vypadá, protože mu neujde nic, co se v Gallo Construction děje. Jen mění téma, protože ho myšlenka na Griffinovy popíjející šampaňské a uzavírající smlouvy s chicagskou smetánkou irituje.

Osobně mě vůbec nezajímá, co Griffinovi dělají. Jen se mi nelíbí, když se někdo baví beze mě.

A tak, když otec a Dante zabřednou do rozhovoru o stavbě, zamumlám k Sebastianovi: „Měli bychom se tam stavít.“

„Kde?“ zeptá se bezmyšlenkovitě a kopne do sebe velkou sklenicí mléka. My ostatní pijeme víno, ale Sebastian se snaží zůstat v dokonalé kondici kvůli driblování a sklapovačkám – nebo čemukoli, co jeho tým obřích čahounů při trénincích provádí.

„Měli bychom se stavit na té párty,“ řeknu potichu.

Nero okamžitě zpozorní. Vždycky se zajímá o cokoli, co ho doštane do maléru.

„Kdy?“ zeptá se.

„Hned po večeři.“

„Nejsme na seznamu hostů,“ ozve se Sebastian.

„Ježíši.“ Zakoulím očima. „Někdy pochybuju, jestli jsi vůbec Gallo. Nebojíš se taky náhodou přecházet mimo zebrou?“

Mí dva nejstarší bratrové jsou opravdoví gangsteři a vyřizují špinavější části rodinného podniku, ale Sebastian si myslí, že půjde na NBA. Žije v úplně jiné realitě než my ostatní. Snaží se být hodný kluk a čestný občan.

Na druhou stranu jsme si ale věkově nejbližší a je to pravděpodobně můj nejlepší kamarád, ačkoli mám ráda všechny své bratry. Takže se na mě jen na oplátku zašklebí a řekne: „Přece jsem neřekl, že nejdu.“

Dante se na nás přísně podívá. Pořád mluví s otcem, ale ví, že máme něco za lubem.

Jakmile všichni dojdeme kuře, Greta přinese na stůl panna cottu. Pracuje u nás jako hospodyně už asi sto let a je to můj druhý nejoblíbenější člověk na světě, hned po Sebastianovi. Je boubelatá a krásná a vlasy má víc šedé než zrzavé.

Uvařila mi panna cottu bez malin, protože ví, že nemám ráda semínka, a nevádí jí, když se chovám jako rozmazlený spratek. Jakmile ji položí přede mě na stůl, chytnu ji a políbím na tvář.

„Takhle mi ten tác vypadne z ruky,“ řekne a pokusí se mě setřást.

„Nikdy ti z ní žádný nevypadl,“ odpovím.

Otci trvá celou zatracenou věčnost, než dojí svůj dezert. Pomalu upíjí víno a pořád něco mele o odborech elektrikářů. Přísahám, že

ho v tom Dante schválně podporuje, aby nás ostatní naštvál. Kdykoli pořádáme tyhle formální večere u jednoho stolu, papá čeká, že všichni zůstaneme sedět až do hořkého konce. Navíc nemáme u stolu povolené telefony, což je v podstatě mučení, protože cítím, jak mi v kapse neustále vibruje mobil zprávami od bůhví koho. Doufám, že ne od Olivera.

S Oliverem Castlem jsem se rozešla před třemi měsíci, ale ještě mu to nedošlo. Jestli mě nepřestane otravovat, asi dostane přes hlavu palicí.

Papá konečně dojí a všichni pobereme tolik talířů a dalšího nádobí, kolik uneseme, abychom je Gretě složili do dřezu.

Pak jde papá do kanceláře, aby si dal svůj druhý večerní digestiv, a já se Sebastianem a Neronem proklouzneme dolů.

V sobotu večer máme povoleno si vyrazit. Koneckonců jsme všichni dospělí – v mém případě tedy sotva. Přesto ale nechceme, aby se nás papá ptal, kam *přesně* že to jdeme.

Napceme se do Neronova auta, protože je to prďácký Chevy Bel Air z roku 1957, ve kterém nás čeká úžasná jízda se sklopenou střechou.

Nero nastartuje a v záři světel si všimneme mohutného Danteho obrysu stojícího přímo před námi s rukama zkříženýma na prsou. Vypadá jako Michael Meyers, který nás právě přišel zavraždit.

Sebastian nadskočí a já trochu zapištím.

„Blokuješ auto,“ proneše suše Nero.

„Tohle není dobrý nápad,“ odpoví Dante.

„Proč?“ zeptá se nevinně Nero. „Jen se chceme projet.“

„Jo?“ řekne Dante a ani se nehne. „Až dolů k Lake Shore Drive?“

Nero změní taktiku.

„A co když jo?“ zeptá se. „Je to jen večírek na oslavu sladkých šestnáctých narozenin.“

„Nesse je devatenáct,“ opravím ho.

„Devatenáct?“ Nero znechuceně zakroučí hlavou. „Tak proč vůbec – to je jedno. Asi je to nějaká irská stupidita. Nebo jen důvod k tomu, aby se mohli předvádět.“

„Můžeme už vyrazit?“ zeptá se Sebastian. „Nechci být venku moc dlouho.“

„Buď si nasedni, nebo zmiz,“ poručím Dantemu.

Ještě minutu na nás zůstane zírat a pak pokrčí ramený. „Dobře,“ řekne, „ale sedím vpředu.“

Bez protestování přelezu dozadu a nechám Danteho sedět na sedadle spolujezdce. Je to malá cena za to, že se můj velký brácha přidá k týmu nezvaných hostů.

Pomalu sjíždíme na LaSalle Drive a vychutnáváme si teplý letní vzduch, který nám proudí do auta. Nero má sice temné srdce a je to cholerik, ale z toho, jak řídí, byste to nikdy nepoznali. V autě se chová něžně jako květinka – klidně a opatrně.

Možná je to proto, že Chevyho zbožňuje a makal na něm asi tak tisíc hodin. Nebo je řízení jediná věc, u které se dokáže uklidnit. Ať je to, jak chce, když má ruku na volantu, vítr mu čechrá uhlažené tmavé vlasy a má napůl přivřené oči jako kočka, vždycky se na něj ráda dívám.

Na Gold Coast to není daleko. Ve skutečnosti jsme s Griffinovými téměř sousedé – naše rodina bydlí v Old Town ležícím přímo na sever. Na druhou stranu si tato dvě sousedství nejsou moc podobná. Obě jsou svým způsobem přepychová – z našeho domu je výhled přímo na Lincoln Park, z jejich na jezero. Ale Old Town je přesně takové, jak jméno naznačuje – zatraceně staré. Náš dům byl postaven ještě za královny Viktorie. Naše ulice je tichá a plná mohutných dubů. Bydlíme blízko kostela svatého Michaela a otec doopravdy věří, že ten kostel neshořel během velkého chicagského požáru jen díky přímému božímu zásahu.

Gold Coast je teď strašně cool. Nakupují a jezdí tam na večeri boháči a jsou tam sídla těch největších zbohatlíků v Chicagu. Mám pocit, jako bych jen cestou sem přeskočila třicet let historie.

Se Sebastianem a Neronem nás napadlo, že bychom mohli na pozemek Griffinových proklouznout zadem – možná si vypůjčit

pár uniforem obsluhy. Dante se ale samozřejmě nechce do ničeho takového zapojit. Jen podstrčí sekuritákovi pět set dolarů, aby „našel“ naše jména na seznamu hostů, a on nám pokyne, abychom šli dovnitř.

Vím, jak to u Griffinových vypadá, ještě předtím, než to spatřím na vlastní oči, protože když dům před pár lety koupili, byla to velká událost. V té době se jednalo o nejdražší nemovitost v Chicagu. Čtyři a půl tisíce metrů čtverečních za nefalšovaných osmadvacet milionů dolarů.

Otec se nad tím ušklíbl a řekl, že je to Irům podobné, takhle vytahovat peníze.

„Ir si na sebe vezme oblek za dvanáct set dolarů a v kapse mu nezbyde dost na to, aby si koupil půllitr piva,“ řekl.

Ať už je to všeobecná pravda, nebo ne, Griffinovi si mohou dovolit těch půllitrů spoustu, kdyby chtěli. Mají tolik peněz, že by je mohli pálit, což teď doslova dělají v podobě ohňostroje, kterým se pořád snaží překonat ten v Disneyworldu.

Mně na tom ale nesejde – první, co chci, je trocha drahého šampaňského, které kolem roznášejí číšníci, a pak ždibec toho, co vystavěli do věže u bufetu. Budu se snažit ze všech sil, abych tyhle nafrněné kretény přivedla na mizinu. Než odejdu, sním tolik krabích nožiček a kaviáru, kolik se do mě vejde.

Párty probíhá venku na obrovském trávníku. Noc je k tomu jako stvořená – což je další důkaz toho, jaké mají Irové štěstí. Všichni se smějí a klábosí spolu, cpou se, a dokonce trochu tancují, ačkoli Demi Lovato zatím nedorazila na scénu – jen normální DJ.

Asi jsem se měla převléknout. Nevidím tu jedinou holku bez třípytíových večerních šatů a bot na jehlách. To by ale bylo na měkké trávě přílišně otravné, takže jsem ráda, že jsem si vzala jen sandály a kraťasy.

Pak si všimnu Nesy Griffinové, obklopené lidmi, kteří jí gratulují za úžasný počín toho, že zůstala devatenáct let naživu. Má na sobě hezké krémové letní šaty – jednoduché a bohémské. Světle hnědé vlasy má rozpuštěné kolem ramen, je trochu opálená a kolem nosu

jí vyskočilo pár pih navíc, jako by celé ráno strávila venku na jezeře. Červená se ze vši té pozornosti a vypadá roztomile a šťastně.

Ze všech Griffinových je Nessa upřímně řečeno nejlepší. Chodily jsme spolu na střední, ale úplně jsme se nekamarádily, protože byla o rok mladší a na mě až moc nevinná. Připadala mi ale celkem sympatická.

Zato její sestra...

Zrovna Rionu vidím, jak si bere do parády nějakou servírku, dokud ji celou nerozpláče. Riona Griffinová má na sobě takové ty úzké pouzdrové šaty, které vypadají, jako by patřily do zasedací síně – ne na zahradní večírek. Vlasy má stažené k hlavě ještě víc než šaty přilepené k tělu. Zářivě zrzavé kadeře nikdy nikomu neslušely mihnout – jako by se z ní genetika pokusila udělat někoho veselého, ale Riona na to řekla: „Za celý život se nehodlám ani jednou zasmát, děkuju pěkně.“

Prohlíží si hosty, jako by se snažila identifikovat ty důležité. Otočím se, abych si znovu naložila něco na talíř, než si mě všimne.

Mí bratři se rozdělili už ve chvíli, kdy jsme dorazili. Zahlédnu Neronu, jak na tanečním parketu flirtuje s nějakou pěknou blondýnkou. Dante si stoupl k baru, protože nehodlá pít šampaňské jako nějaká malá holka. Sebastian zmizel úplně – což není snadné, když měříte dva metry. Nejspíš zhlédl někoho, koho zná; Sebastiana mají všichni rádi a všude narazí na nějaké přátele.

Co se týče mě, musím si odskočit.

Všimla jsem si, že Griffinovi zajistili pár venkovních toalet, které diskrétně postavili na opačný konec pozemku a zastínili gázovou sítkou. Já ale do žádné toitoiky nechci, ani kdyby byla luxusní. Zajdu si na pravý záchod přesně tam, kde oni trůní svými porcelánově bílými zadky. Navíc mi to dá příležitost trochu se tu porozhlédnout.

To ale vyžaduje trochu manévrování. U vchodu do domu stojí hodně lidí z ochranky a já s sebou nemám dost peněz na úplatky. Když si ale přes rameno přehodím utěrku a vypůjčím si podnos,

který tu nechala uplakaná číšnice, jediné, co musím udělat, je naložit si na táč pár prázdných skleniček a proklouznout přímo do kuchyně.

Složím nádobí do dřezu jako příkladná zaměstnankyně a pak se vydám dál.

Páni, je to vážně strašně pěkný dům. Tedy, vím, že jsme nepřátelé až za hrob a tak, ale dokážu ocenit místo, které je hezčí než cokoli, co jsem viděla v *Lovcích realit*. Dokonce v *Lovcích realit z celého světa*.

Je prostší, než bych čekala – celý krémový, s hladkými stěnami, přírodním dřevem, nízkým moderním nábytkem a lustry, které vypadají jako industriální umění.

Taky je tu spousta skutečného umění – malby, které vypadají jako barevné obdélníky, a sochy vytvořené z několika různých tvarů. Nejsem naprostý ignorant – poznám, že je obraz od Rothka, nebo tak aspoň má vypadat. Zároveň je mi ale jasné, že bych svůj dům nikdy takhle pěkně zařídit nedokázala, ani kdybych na to měla sto let a neomezený rozpočet.

Teď jsem vážně ráda, že jsem se sem proplížila na záchod.

Na chodbě najdu dveře do nejbližší koupelny. Samozřejmě je opravdu luxusní – voňavé levandulové mýdlo, měkké huňaté ručníky, voda, která má perfektní teplotu hned při puštění kohoutku a není ani příliš studená, ani horká. Kdoví – v takhle velkém domě jsem možná první člověk, který sem vůbec vešel. Každý člen Griffinových má nejspíš svou vlastní soukromou koupelnu. Možná, že když se trochu přiopijí, pak se v tomhle bludišti ztratí.

Vím, že bych měla vyrazit ven, hned jak skončím. Užila jsem si své malé dobrodružství a není důvod, abych zbytečně riskovala ještě víc.

Místo toho se ale začnu plížit nahoru po širokém točitém schodišti do prvního patra.

Spodní patro bylo příliš formální a vydezinfikované, jako vzorový dům. Chci vidět, jak tihle lidé skutečně bydlí.

Nalevo od schodiště najdu ložnici, která určitě patří Nesse. Je měkká a ženská, plná knih, plyšáků a výtvarných potřeb. Na nočním

stolku leží ukulele a pod postelí se válí několik rychle odkopnutých párů tenisek. Jediné, co tu není čisté a nové, jsou baletní střevíčky pověšené za šňůrky na klíce. Jsou hodně obnošené a na saténových špičkách mají díry.

Naproti Nessině pokoji nejspíš leží ten Rionin. Je větší a naprosto bez poskvrnky. Nevidím tu žádný důkaz jakýchkoli koníčků, jen pár krásných asijských akvarelových obrazů na stěnách. Jsem zklamáná z toho, že tu Riona nemá na poličkách vystavené staré trofeje nebo medaile. Rozhodně bych to na ni tipovala.

Za dívčími pokoji se nachází manželská ložnice s koupelnou. Tam ale vkročit nehodlám, protože mi to připadá nevhodné. Přestože se tu někomu plížím po domě, existuje určitá mez, kterou nechci překročit.

Zamírím tedy opačným směrem a ocitnu se v rozsáhlé knihovně.

Tohle je přesně ten druh tajemství, na které jsem tu chtěla narazit.

Co Griffinovi čtou? Bude tu samá klasika vázaná v kůži, nebo jsou tajnými fanoušky Anne Rice? Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit...

Zdá se, že dávají přednost biografiím, bichlím o architektuře a ano, všem klasikům. Dokonce tu mají sekci věnovanou slavným mrtvým irským autorům, jako jsou James Joyce, Jonathan Swift, Yeats a George Bernard Shaw. Ani stopa po Anne Rice, ale alespoň jsem zahlédla Brama Stokera.

Podívejme, dokonce tu mají podepsaný výtisk *Dubliňanů*. Je mi jedno, co všichni říkají, ale téhle knize nikdo kurva nerozumí. Všichni Irové se spikli a předstírají, že se jedná o mistrovské dílo, ale já jsem si jistá, že je to úplná slátanina.

Kromě políček s knihami sahajícími až ke stropu je knihovna plná příliš vycpaných kožených křesel. Tři z nich stojí kolem velkého kamenného krbu. Navzdory teplému počasí v něm hoří oheň – i když malý. Nejedná se o plynový krb – pálí se v něm opravdová březová polena, která moc hezky voní. Nad krbem visí obraz krásné ženy a na římse pod ní je vystaveno několik různých předmětů včetně stolních a přesýpacích hodin. Mezi nimi leží staré kapesní hodinky.

Vezmu je do ruky. Jsou překvapivě těžké a kov není studený, ale teplý. Nedokážu určit, jestli jsou vyrobené z mosazi, nebo zlata. Stále je k nim připevněná část řetízku, ačkoli se zdá, že se přetrhl asi na polovinu původní délky. Na krytu hodinek je rytina a nápis, ale vše je tak zašlé, že nevím, jaký obrázek na nich kdysi býval. Ani netuším, jak je otevřít.

Snažím se na to přijít, když z chodby zaslechnu nějaký zvuk – nepatrné cvaknutí. Rychle si strčím hodinky do kapsy a schovám se za jedno z křesel – to nejbliž krbu.

Do knihovny vkročí muž. Je vysoký, má hnědé vlasy a je mu kolem třiceti. Má na sobě skvěle padnoucí oblek a je dokonale upravený. Je pohledný, ale tak trochu drsným způsobem – jako by vás klidně vyhodil ze záchraného člunu, kdyby na něm nezbylo volné místo. Nebo možná i kdybyste si zapomněli vyčistit zuby.

I když jsem ho nikdy nepotkala, jsem si celkem jistá, že se jedná o Calluma Griffina – nejstaršího ze sourozenců. Což znamená, že je to asi ten nejnevhodnější člověk, který by mě tu mohl přistihnout.

Bohužel se zdá, že se tu hodlá nějakou dobu zdržet. Sedne si na křeslo téměř přímo naproti mně a začne si v mobilu pročítat e-maily. V ruce drží sklenici whiskey a upíjí z ní. Znovu zaslechnu zvuk, který jsem slyšela předtím – kostky ledu, které do sebe ťukají.

Má pozice za křeslem začíná být hodně stísněná a nepohodlná. Kobereček na podlaze z tvrdého dřeva není zrovna dvakrát pohodlný a musím se schoulit do klubíčka, aby mi ze stran křesla nekoukala hlava a nohy. Navíc je tady u ohně přílišné vedro.

Jak se odsud ksakru dostanu?

Callum pořád popíjí whiskey a čte si. Usrkne a čte. Usrkne a čte. Jediný další zvuk je praskání březových polen.

Jak dlouho tu hodlá sedět?

Nemůžu tu zůstat věčně. Za chvíli mě začnou hledat bratři.

Nesnáším, když někde uvíznu. Začínám se potit z vedra a stresu.

Led v Callumově skleničce zní tak studeně a svěže.

Bože, chci se napít a odejít.

Kolik tam těch e-mailů kurva má?!

Z frustrace a naštvání se zrodí plán. Nejspíš ten nejstupidnější plán, jaký jsem kdy vymyslela.

Natáhnu se za sebe a popadnu střapeč, který visí u okna. Je tlustý a zlatý a je připevněný k zelenému sametovému závěsu.

Když ho co nejvíc stáhnu k sobě, možná ho dokážu zhoupnout k okraji krbu a přímo do plamenů.

Moje představa je, že se z něj začne kouřit, což Calluma rozptýlí a umožní mi to proplížit se na druhou stranu křesla a ven ze dveří. Jde o geniální plán.

Ale protože tohle není román od Nancy Drew, ve skutečnosti se stane tohle:

Plameny pohltí šňůrku, jako by ji někdo ponořil do benzínu, a oheň mi popálí ruku. Pustím šňůrku a ona se zhoupne zpět k závěsu. Pak závěs vzplane, jako by to byl papír. Za nepatrný moment se oheň rozšíří až ke stropu.

To skutečně splní svůj účel a rozptýlí Calluma Griffina. Vykřikne, vyskočí na nohy a převrhne křeslo. Má technika mě připravila o veškerou naději na nenápadnost. Musím se vzdát své skrýše a vyběhnout z pokoje. Nevím, jestli si mě Callum všiml, nebo ne, a je mi to jedno.

Napadne mě, že bych měla začít hledat hasicí přístroj, vodu nebo tak něco. Zároveň si ale uvědomím, že bych odsud měla kurva rychle zmizet.

Nakonec vyhraje druhý nápad – seběhnu překvapivou rychlostí ze schodů.

U paty schodiště do někoho vrazím a téměř ho srazím k zemi. Je to Nero s tou hezkou blondýnkou, která stojí přímo za ním. Ona má rozčuchané vlasy a na Neronově krku se skví rtěnka.

„Ježíši,“ řeknu. „Máš nový rekord?“ Jsem si celkem jistá, že ji potkal nanejvýš před osmi vteřinami.

Nero pokrčí rameny a na pohledné tváři se mu objeví náznak samolibého úsměvu. „Nejspíš,“ odvěti.

Dolů po zábradlí se začne řinout kouř a shora z knihovny zaslechnu křik Calluma Griffina. Nero zmateně upře pohled na schodiště.

„Co se děje –?“

„To je jedno,“ řeknu a popadnu ho za ruku. „Musíme odsud vypadnout.“

Odtáhnu ho zpět ke kuchyni, ale úplně se mi nepodaří samu sebe poslechnout a ohlédnu se přes rameno. Všimnu si Calluma Griffina, který stojí na vršku schodiště a dívá se na nás s vražedným výrazem ve tváři.

Proběhneme kuchyní, převrhneme táč s jednohubkami a pak jsme konečně před domem a zpět na trávníku.

„Najdi Sebastiana a já se porozhlédnu po Danteovi,“ vykřikne Nero. Blondýnku tam nechá beze slova stát a rozběhne se přes trávník.

Já se vydám opačným směrem a začnu se rozhlížet po vysokém a šlachovitém obrysu svého nejmladšího bratra.

Uvnitř v domě začne kvílet požární hlásič.

Callum Griffin

Nessin večírek začne za necelou hodinu, ale já pořád vězím s rodiči v otcově kanceláři. Je to jeden z největších pokojů v domě – větší než ložnice rodičů nebo knihovna. Což je pochopitelné, protože práce je středobodem naší rodiny – hlavním účelem klanu Griffinových. Jsem si celkem jistý, že mí rodiče měli děti jen proto, aby nás mohli dosadit do různých rolí v rámci svého impéria.

Vím jistě, že nás plánovali mít víc. Mezi mnou a Rionou je rozdíl čtyř let a mezi Rionou a Nessou šesti. Mezery vyplňuje sedm neúspěšných těhotenství, z nichž každé končilo potratem nebo dítětem, které se narodilo mrtvé.

Váha všech těch nenarozených dětí spočívá na mých ramenou. Jsem nejstarší potomek a jediný syn. Práce náležící mužům z rodu Griffinových teď spočívá jen na mně. Jsem jediný, kdo zachová naše jméno a odkaz budoucím generacím.

Kdyby mě Riona slyšela, našťvalo by ji to. Vytočí ji jakákoli zmínka o tom, že je mezi námi rozdíl, protože jsem starší a chlap. Přísáhá, že se nikdy nevdá a nezmění si příjmení. Ani nechce mít děti – což naše rodiče obzvlášť štve.

Nessa je mnohem přístupnější.

Vždycky chce ostatním za každou cenu udělat radost a neprovedla by nic, co by drahou maminku a tatínka rozčílilo. Bohužel ale žije ve světě fantazie. Je tak milá a dobrosrdečná, že vůbec nemá ponětí, co je potřeba, aby tato rodina nepřestala mít moc. Takže je v podstatě nepoužitelná.

To ale neznamená, že mi na ní nezáleží. Je tak nefalšovaně hodná, že není možné ji nemít rád.

Když vidím, jak je dnes šťastná, těší mě to. Tahle párty je pro ni jako splněný sen, ačkoli s ní nemá v podstatě nic společného. Pobíhá sem a tam, ochutnává všechny zákusky a obdivuje dekorace, aniž by tušila, že jediným důvodem vši té parády je získat podporu pro mou kampaň. Chci se totiž stát radním třiačtyřicátého okrsku.

Za měsíc budou volby. Třiačtyřicátý okrsek zahrnuje celý břeh jezera: Lincoln Park, Gold Coast a Old Town. Když nepočítám starostu, je pozice radního tou nejmocnější v Chicagu.

Posledních dvanáct let místo patřilo Patricku Ryanovi, dokud se ten idiot nedostal do vězení. Jeho matka Saoirse Ryanová sloužila městu šestnáct let. Svou práci vykonávala mnohem lépe a rozhodně si dávala větší pozor, aby ji nikdo při ničem nenachytil.

Být radním je z mnoha důvodů lepší než být starostou. Jako byste se stali císařem ve svém obvodě. Díky privilegiu radních máte poslední slovo při rozhodování o oblastech, kde se bude stavět, o půjčkách a grantech, legislativě a infrastruktuře. Vyděláváte peníze, kamkoli se podíváte. Všechno jde přes vás a všichni vám dluží nějakou laskavost. Je téměř nemožné nechat se přistihnout.

Všichni tihle nenažraní idioti jsou ale tak průhlední, že se jim i tak daří přilákat k sobě pozornost. Tři z posledních čtyř radních v sousedním dvacátém obvodě skončili ve vězení, včetně toho současného.

Mně se to ale nestane. Té pozice dosáhnu a převezmu kontrolu nad chicagským nejbohatším a nejmocnějším obvodem. Pak toho využiju, abych získal pozici starosty celého podělaného města.

Protože takoví my Griffinovi jsme. Rozrůstáme se a budujeme. Nikdy nepřestáváme a nikdy se nenecháme chytit.

Jediný problém je, že o pozici radního mají zájem i jiní. To je samozřejmé – koneckonců se jedná o politickou třešničku na dortu.

Dvěma dalšími hlavními kandidáty jsou Kelly Hopkinsová a Bobby La Spata.

Hopkinsová by neměla představovat problém. Je antikorupční kandidátkou, naslibovala všem hory doly a zavázala se, že radnici očistí. Je mladá, idealistická a nemá ani páru o tom, že plave v nádrži se žraloky a přitom je pro ně kus masa. Její porážka nebude těžká.

La Spata ale bude trochu komplikovanější.

Podporuje ho spousta lidí, včetně odborů elektrikářů a hasičů. Navíc se zamlouvá Italům, i když ho ve skutečnosti nemá nikdo rád – je to chvástavý tlustoch, většinu času je ožralý a ve zbytku se nechává načapat s novými milenkami. Na druhou stranu ale přesně ví, koho podplatit. Navíc se v politice pohybuje už dlouho a hodně lidí mu něco dluží.

Paradoxně bude těžší se zbavit jeho než Hopkinsové. Hopkinsová spoléhá na neposkvřněnou auru – jakmile se mi na ni podaří něco vyhrabat (nebo si o ní něco vymyslet), půjde ke dnu.

La Spatovy chyby zná ale každý. Nejsou pro lidi nic nového. Je tak zkažený, že od něj nikdo nečeká nic lepšího. Budu si muset najít jiný způsob, jak ho potopit.

Právě o tom se právě bavím s rodiči.

Otec se opírá bokem o stůl s rukama zkříženýma na prsou. Je vysoký, štíhlý, šedé vlasy má stylově ostríhané a brýle s kostěnými obroučkami mu dodávají intelektuální vzhled. Nikdy byste neuhodli, že se vypracoval z placeného rváče v Horseshoe, který lidem přerážel kolena, když neplatili dluhy.

Matka je hubená a drobná s upraveným blondátým mikádem. Stojí u okna a sleduje, jak lidé z cateringu vykládají na trávnick stoly. Ví, že chce být co nejrychleji venku, ačkoli o tom ani necekne, dokud naše schůzka neskončí. Možná vypadá jako velká dáma, ale o detaily našeho podnikání se zajímá se stejným zaujetím jako já.

„Určitě si promluv s Cardenasem,“ poradí mi otec. „Má pod kontrolou odbory hasičů. Abychom získali jeho podporu, budeme ho v podstatě muset podplatit – ale nedělej to moc očividně, protože rád předstírá, že ho nic nezviklá. Marty Rico bude potřebovat příslib,

že změním zóny na Wells Street, aby tam mohl začít stavět byty. Samozřejmě nebudeme trvat na požadavku cenově dostupných nemovitostí. Pozvali jsme taky Leslie Dowellovou, ale nejsem si jistý, co bude –“

„Bude chtít víc nestátních veřejných škol,“ odpoví okamžitě matka. „Když jí je přislíbíš, zajistíš, aby tě podporovaly všechny ženy ve vzdělávací radě.“

Já věděl, že nás poslouchá.

„O Williama Callahana se může postarat Riona,“ řeknu. „Má pro ni slabost už celou věčnost.“

Matka sevře rty. Myslí si, že je pod naši úroveň, abychom používali sex jako páku, ale mylí se. Pokud to zafunguje, nic nás neodradí.

Jakmile si projdeme seznam lidí, se kterými si musíme na večírku přituknout, jsme připraveni vyrazit a dát se do práce.

„Ještě něco?“ zeptám se otce.

„Nic, co se týká dneška,“ odpoví. „Ale brzy si budeme muset promluvit o *Braterstwu*.“

Ušklíbnu se.

Jako bych neměl dost věcí na práci. Polská mafie se stává čím dál agresivnějším trnem v mé patě. Jsou to úplní divoši. Nechápu, jak to v moderním světě chodí. Pořád žijí v době, kdy se rozpory řešily tím, že se někomu usekly ruce a tělo se hodilo do řeky.

Sice bych to taky udělal, kdybych musel, ale alespoň se snažím s lidmi dohodnout, než dojde k něčemu takovému.

„Co je s nimi?“ zeptám se.

„Chce se s tebou sejít Tymon Zajac.“

Zaváhám. Začíná to být vážné. Zajac je velké zvíře. Řezník z Bogoty. Ale nechci ho mít ve své kanceláři.

„Postaráme se o to zítra,“ řeknu otci. Dnes večer na to nechci myslet.

„Dobře,“ řekne, napřímí se a stáhne si lem saka zpět na místo.

Matka si ho prohlédne, aby se ujistila, že vypadá bezchybně, a pak se otočí ke mně.

„Ty si chceš vzít tohle?“ zeptá se a zvedne jedno perfektně upravené obočí.

„Co se ti na tom nelíbí?“ ohradím se.

„Je to trochu formální.“

„Táta má na sobě taky oblek.“

„Tím myslí, že vypadáš jako funebrák,“ poznamená otec.

„Jsem mladý. Chci vypadat dospěle.“

„I tak musíš vypadat stylově,“ řekne.

Povzdechnu si. Moc dobře si uvědomuju, jak důležitý je vzhled. Nedávno jsem si nechal narůst vousy, které si zastříhávám blízko u tváře. Poradila mi to moje asistentka. I tak začíná být otravné, když musíte třikrát denně měnit oblečení, abyste svůj vzhled perfektně přizpůsobili příležitosti.

„Postarám se o to,“ slíbím jim.

Při odchodu z kanceláře si na chodbě všimnu Riony. Už je oblečená na párty. Zamžourá na mě očima.

„Co jste to tam všichni dělali?“ zeptá se podezíravě. Nesnáší, když ji z něčeho vynecháme.

„Procházeli jsme si strategií na dnešní večer.“

„Proč jste mě nepřizvali?“

„Protože na radního kandiduju já, ne ty.“

Na tvářích se jí objeví dvě rudé skvrny – už od dětství jsou znamením, že se urazila.

„Potřebuju, aby sis promluvila s Callahanem,“ řeknu, abych si to u ní vyžehlil a dal jí najevo, že ji potřebuju. „Když ho poprosíš, podpoří mě.“

„Ano, to udělá,“ pronese povýšeně. Ví, že má policejního komisaře omotaného kolem prstu. „Ani není tak ošklivý,“ řekne. „Škoda, že mu tak smrdí z pusy.“

„Tak si k němu nestoupej moc blízko.“

Přikývne. Riona je dobrá vojačka – nikdy mě nezklame.

„Kde je Nessa?“ zeptám se jí.

Pokrčí rameny. „Bůhví kde tu pobíhá. Měli bychom jí kolem krku pověsit zvonec.“

„Jestli ji uvidíš, pošli ji za mnou.“

Ve skutečnosti jsem ještě Nesse nepopřál všechno nejlepší k narozeninám ani jí nedal dárek. Byl jsem příliš zaneprázdněný.

Vyběhnu nahoru po schodech až na konec chodby do svého apartmá. Nejsem zrovna dvakrát nadšený z toho, že ve třiceti ještě bydlím s rodiči, ale je to pohodlnější pro spolupráci. Krom toho – abyste se stali radním, musíte bydlet ve vašem obvodě, a ještě jsem neměl čas se po něčem porozhlédnout.

Mé apartmá je alespoň na opačném konci domu než ložnice rodičů. Je velké a pohodlné – když jsem se vrátil z vysoké, zbourali jsme stěnu a vznikl tak pokoj se sousedící kanceláří. Je téměř jako byt, oddělený od pokojů všech ostatních obrovskou knihovnou.

Dole už slyším přijíždět hosty. Převléknu se do svého nejnovějšího obleku značky Zenya a vydám se zpět dolů, abych se připojil k večírku.

Všechno probíhá hladce – jako vždycky, když to řídí matka. Na druhém konci trávníku vidím její elegantní mikádo a slyším lehký a kultivovaný smích. Dává si záležet, aby pozdravila všechny nejnudnější a nejdůležitější hosty.

Začnu se propracovávat vlastním seznamem, na kterém figurují Cardenas, Rico a Dowellová, a zdravím se s nimi, jak přijíždějí.

Asi po hodině začne ohňostroj. Je načasovaný tak, aby vycházel na západ slunce a zářivé výbuchy se vyjímaly proti pohaslé obloze. Nastala klidná noc a jezero pod námi je hladké jako zrcadlo, takže se ohňostroj odráží na jeho hladině.

Většina hostů se otočí, aby podívanou sledovala. Jejich tváře jsou osvětlené, takže si všimnu, jak mají ústa otevřená dokořán.

Sám se se sledováním ohňostroje neobtěžuju a využiju příležitosti, abych si prohlédl dav a pokusil se najít někoho, s kým jsem měl dnes mluvit a koho jsem možná přehlédl.

Namísto toho si ale všimnu někoho, kdo rozhodně pozvaný nebyl – vysokého tmavovlasého kluka postávajícího u hloučku Nessiných kamarádek. Ve skutečnosti se nad nimi tyčí – musí mít alespoň dva metry. Jsem si celkem jistý, že je to jeden z těch zkurvených Gallových. Ten nejmladší.

Další minutu mě ale rozptýlí Leslie Dowellová, která ke mně přistoupí, aby mi ještě něco řekla. Když se na hlouček podívám znovu, vysoký kluk je pryč. Budu si muset promluvit s ochrankou a říct jim, aby na něj dávali pozor.

Nejdřív se ale musím najíst. Dnes jsem na to skoro neměl čas. Vezmu si z bufetu pár krevet a pak se porozhlédnu po něčem pořádném k pití. Davem se proplétají číšníci se skleničkami šumivého šampaňského, ale o to nestojím. Fronta u baru je příliš dlouhá. To, po čem opravdu toužím, je desetiletá Single Malt whiskey značky Egan's, kterou mám nahoře v kanceláři.

A proč by ne? Už jsem obešel všechny nejdůležitější. Až dorazí ta popová zpěvačka, znovu sejdu dolů. Táta za ni vyhodil dost peněz. Nevím, jestli tím chtěl Nessu potěšit, protože je to jeho andílek, nebo se chtěl jen ukázat. Tak či tak, hostům se bude líbit.

Stihnu se vrátit s předstihem.

Znovu vstoupím dovnitř a vyjdu po schodech na svou stranu domu. V mé osobní kanceláři mám malý bar – nic extravagantního, jen pár lahví drahého tvrdého alkoholu a malý mrazicí box. Vytáhnu si pěkně těžkou sklenku, vhodím do ní tři velké kostky ledu a zaliju je pořádným douškem whiskey. Vsaju do sebe omamnou vůni hrušky, dřeva a kouře. Pak drink polknu a začnu si vychutnávat, jak mě pálí v krku.

Vím, že bych se měl vrátit zpátky na večírek, ale upřímně, když jsem teď tady v klidu nahoře, užívám si tu změnu. Abyste se stali politikem, je třeba, abyste v sobě měli určitou míru narcismu. Musíte najít zalíbení v pozornosti a lezení lidem do zadku.

Mně ale na ničem z toho nezáleží. Ženou mě jen ambice. Chci moc. Bohatství. Vliv. Být nedotknutelný.